

1521

Desinència -és de la persona 1 de l'imperfet de subjuntiu de verbs de la 2a conjugació (*vengués* o *batés*)

(ALDC, IX, 2146. Jo *vengués* o *batés* [ImS 1])

El plusquamperfet de subjuntiu del llat. cl. VENEDÍSSEM, reduït a *VENDÍSSEM en llat. vg. i passat a imperfet del mateix mode, va donar *venés* en cat. ant., avui viu en eiv. (83, 84) i parlars ribagorçans (93, 108), i sota la var. *venessi* 3, 9, en ross. (*vendessi* 7, amb radical procedent de l'oc.; *venguessi*, en ross. i alg.), amb la desinència -i analògica del present d'indicatiu i de subjuntiu, com *venessa* 87 té una -a analògica del present de subjuntiu (*vena*, *venga*), eventualment convertida en [-e] (*venesse* 93, 94, *vendesse* 100), amb canvi del radical en *vengués* (com en l'anterior *venguessi*) i en *venguessa*/*venguesse*. La var. *venguessi* (també de la persona 3), algueresa (85) i d'una part del ross., contrasta amb la solució *vengués* de la resta d'aquest. La desinència de *vengués* 99 és deguda a un canvi de conjugació. Quant al verb de la mateixa conjugació, *batre*, l'imperfet de subjuntiu del llat. vg. era *BATTISSEM, que va originar la

forma cat. *batés* (*bategués* 146, amb l'increment -ig-, com en *batigués* 101, 129, 140, 141, 145, 147, 151, amb canvi de conjugació), força general, amb les var. *batessa* (*batesse* 119), *batiguessa* 86, 98, 135 (*batguesse* 104), de gran part del cat. nord-occ.

Vendre i *batre*, a partir dels antics plusquamperfets d'indicatiu en -era, que havien pres el valor de condicionals fins al s. XVI, van assumir en val. i parlars nord-occidentals del sud el valor d'imperfets de subjuntiu, des del s. XV: *venera* 160, 162, 169, *venguera* (*venguere* 153), *batera*, *bateguera* 148, 150 (*batguere* 152) (veg. mapa 1413).

Són formes normatives *vengués* (model *ofengués*), *batés* (model *perdés*) des del DOrt, 1917; *venguera*, *batera*, des de la GIEC, 2016 (pàg. 316 i 277 respectivament), que també inclou *venés* (bal.) entre "Altres variants".

